la Burxa
Periòdic de Comunicació Popular
BarriSants.org
Sants i barris veïns · 5.000 exemplars · distribució gratuïta · mensual · octubre 2005 · núm. 89

Greu agressió de la seguretat del metro a Mercat Nou

[Les víctimes van ser tant 'graffiters' com assistents a un dels concerts de les Festes alternatives, i van ser atacats amb un gos]

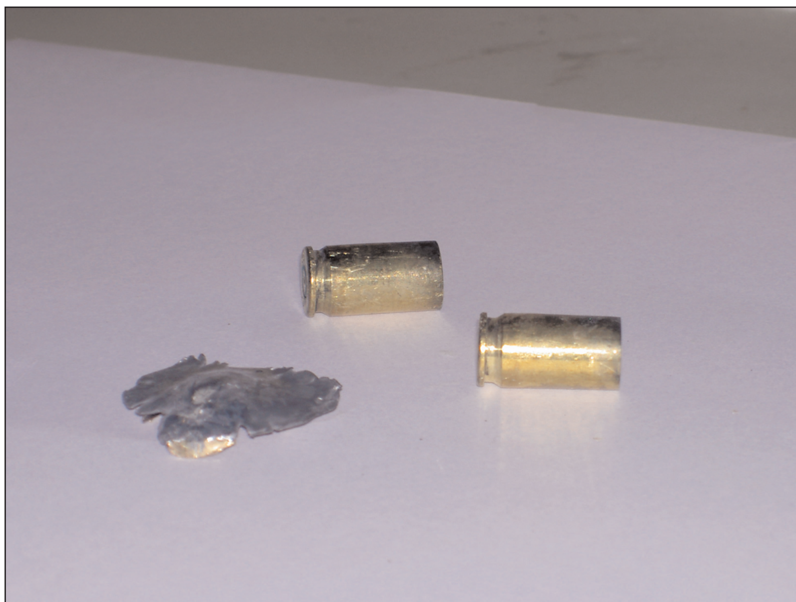
[En una segona agressió hi van participar dos policies de paisà, que van disparar contra una multitud en un passadís de tres metres d'ample. Un dels impactes de bala estava a una alçada d'1,80 metres]

Sembla que la dura campanya municipal contra l'incivisme ja inclou els cops de porra, les mossegades de gos i els trets "a l'aire", sempre que s'entengui l'aire com un concepte molt ampli. Bromes a part, totes les persones consultades que eren presents la nit dels fets coincideixen a afirmar que l'actuació dels agents de seguretat privada del metro, als quals després s'hi van sumar dos policies nacionals de paisà, va ser totalment increïble, i que a hores d'ara no hem de lamentar cap fet realment dramàtic per pur miracle, ja que els agents van disparar repetidament en un passadís estret i ple de gent i almenys un dels impactes de bala és clarament visible en una columna metàl·lica a l'alçada d'1,80 metres.

Sembla que *segurates* i policies volien detenir uns nois que estaven fent pintades en un dels vagons del metro, però cap autoritat oficial ha explicat perquè calia un desplegament d'aquestes característiques (que inclou els gossos, per exemple) per reprimir uns actes que en tot cas serien considerats una simple falta.

Però els fets van anar a més quan els agents de seguretat es van enfrontar amb alguns dels assistents al concert de les Festes alternatives que es trobaven a l'entrada del metro, fet que provocà els lamentables fets.

[pàgina 3]

Bales recollides al passadís de Mercat Nou després de l'agressió. BARRISANTS.ORG

OPINIÓ

Carta des de Zuera

Des de la presó saragossana ens escriu els pres polític i cantant de Kop Juanra Rodríguez, reflexionant sobre les cares de Barcelona: la dels tecnòcrates i el màrqueting en oposició a la de la contracultura alternativa. [pàgina 2]

SANTS

L'enderrocament de l'Hamsa posa al descobert uns dipòsits de fuel

Després de cada pluja l'aigua es filtra fins aquests dipòsits i fa surar el fuel que inunda els carrers adjacents. El veïnat ha de patir-ne les molèsties.

[pàgina 5]

ARREU

La Vall Fosca resisteix a l'especulació

Noves carreteres, pistes d'esquí, hotels i apartaments... Els voltors de sempre intenten convertir aquesta fins ara tranquil·la vall pirenenca en una segona Val d'Aran, però una part de la població ha decidit defensar el seu entorn.

[pàgina 11]

ENTREVISTA

Teresa, Lluïsa i Àngels, fundadores de l'escola Barrufet

[pàgina 12]

Les titelles de l'Imma Moraleda i el Joan clos van ser els pregoners alternatius. TONI

Valoració positiva de les Festes d'enguany

Un any més les Festes Majors han omplert el nostre barri de música, guarniments, alegria, visitants i activitats de tot tipus durant una setmana. La valoració que es fa des de les diferents entitats i comissions organitzadores és positiva, s'hi destaquen la inexistència d'incidents i la participació de milers de persones.Ara torna la normalitat fins l'any que ve. [pàgina 3]

parèntesi

Música per a nens i nenes

Llegendes d'arreu **Els follets i altra gent menuda**

Llibre: 'La lucha por Barcelona' **Chris Ealham**

[pàgines centrals]

editorials

Imprudència o provocació?

Es fa difícil entendre que dos guardes de seguretat escullin passar pel mig d'unes festes corrent i amb un gos sense morrió. Encara és més incomprensible que apallissin i deixin anar l'animal contra la gent. Però encara és pitjor que la resposta d'un cos suposadament de seguretat com la Policia Nacional dispari trets contra la multitud. Només la sort va fer que no haguéssim de lamentar danys personals encara més greus. Per acabar-ho d'adobar, ni els uns ni els altres van socórrer els ferits per les mossegades de gos, que van haver de ser atesos per assistents a les Festes Alternatives.

L'excusa de dissuadir uns grafiters que pintaven al metro com molts altres dies de l'any no és creïble. Tant sigui per provocació com per ineptud, l'actuació va ser desmesurada i els agents de la Policia Nacional van crear una situació de risc inacceptable.

Una Barcelona 'cívica'

Sembla que Barcelona, aquest estiu, ha canviat. S'ha convertit en una ciutat en la qual ja no s'hi pot viure com abans. El que més ocupa i preocupa als ciutadans és l'incivisme. Això és així? O és el que promouen els mitjans de comunicació i els polítics com a estratègia per confondre la població i desviar l'atenció d'aquells problemes que realment fan que aquesta ciutat ens ofegui? Problemes com ara l'habitatge, el precari món laboral, la manca de recursos socials i sanitaris, etcètera. Hi ha realment més incivisme ara? I si és així, respecte quan? No serà que el que ara qualifiquen com a incivisme són tots aquells problemes estructurals que no se sap com resoldre i que cada vegada s'agreugen més? Fan un discurs demagògic quan parlen d'incivisme i hi inclouen la pobresa, la prostitució i totes aquelles persones que pateixen un procés d'exclusió social. I aquests arguments són els que utilitza l'oposició per atacar un govern que, en comptes de defensar un model més social, ha pres un posicionament més radical i amb el propòsit de crear una nova ordenança que potser ens recordarà l'antiga llei de "vagos i maleantes".

opinió

Les cares de Barcelona

JUANRA

Avui en dia els tecnòcrates, encarregats de la gestió de la nostra ciutat, han fet de Barcelona una marca de consum amb el seu propi copyrigth. Barcelona, l'acròpolis postmoderna de la diversitat *fashion*. Han reconvertit els poetes i els han posat a treballar a l'oficina municipal de màrqueting teledirigit.

"Barcelona és una ciutat emprenedora, territorialment equilibrada i socialment cohesionada". Aquestes són les paraules buides d'una administració buida que està digitalitzant els nostres barris, i que vol fer dels nostres carrers una pàgina web en tres dimensions. Sens dubte un futur enganyós destinat a una classe social unificada per la seva capacitat de consum.

L'actual metròpolis pertany a un poder global corporatiu, que ha fet d'aquesta un immens aparador en què allò que es veu és un concepte de ciutat on els aereoports amb oficines VIP, els districtes de *bussiness* internacionals i els hotels i restaurants megaestel·lars comparteixen lloc amb els sistemes d'alta seguretat, l'especulació sagnant i les parafernàlies culturals amb aspiracions cosmopolites. La cara A de Barcelona, la ruta financera del passeig de Gràcia i l'avinguda Diagonal. La ciutat visible concebuda per fer oblidar que al costat de tanta tecnologia mediàtica i retòrica sostenible existeixen els immigrants i les prostitutes, els precaris i les dones maltractades, els sense sostre i l'ampli ventall d'allò que anomenem moviments socials.

La cara B de Barcelona, mil vegades fragmentada i mil vegades més aixecada entorn la desokupació de l'ordre i la creació d'espais alliberats i parcialment articulats. La fluidesa de la contracultura alternativa, la invenció de xarxes que generen un teixit veïnal dins dels barris, i els carrers com un punt festiu i de trobada reivindicativa. La ciutat invisible que creix, respira i protesta, d'esquenes al turista que consumeix compulsivament, passarel·les gaudís i museus que mercantilitzen el patrimoni de la humanitat. Enfront la proposta econòmica de gestió empresarial, fonamentada en el guany i la plusvàlua. La construcció horitzontal d'un projecte ètic de vida i de lluita, si és que alguna vegada no han estat la mateixa cosa.

Cultura de barris. Cultura d'autodefensa: la propietat col·lectiva com una pràctica més d'acció directa contra el neoliberalisme, rebutjant el concepte de mercaderia. I cultura d'autogestió, ampliant-la, per què no?, fins a una perspectiva de territorialitat i de dret a decidir, a autodeterminar la nostra voluntat.

La paraula és de tots i de totes. Una resposta plural com un mapa alternatiu per a una realitat política i social: la trasformació, revolucionària, de l'espai que ens envolta, la recuperació dels carrers com una extensió de la nostra solidaritat. Sempre és el moment.

La passada Diada hi va haver polèmiques *as usual*. Primer al passeig dels Til·lers, on una noieta nascuda aquí cantava en la llengua d'allà. Bé, doncs intel·lectuals i opinadors propers a ERC, entre altres, posaven el crit al cel per la profanació. Doncs mireu què us dic, a mi tampoc em va semblar bé que la Maite cantés. En qualsevol cas quan es vulgui calmar la set dels *progres-multicultis* sempre es pot fer cantar algú en urdú, amazig o quètxua (les llengües de la nova immigració), però mai amb la llengua que oprimeix la nostra. És una qüestió d'estètica.

Dit això passem a l'altra, de polèmica, la del Fossar. L'any 88 hi va haver una batussa entre els dos sectors de l'MDT amb diversos contusionats i ferits. Enguany el Fossar ha tornat a ser el *Fossar de les hòsties*, com el van batejar aleshores. Resulta que els "*freakis*, fatxes i marginals" (amb paraules d'en Carod) van fer fora de mala manera els joves cadells d'ERC al crit de

SALT DE PLENS

'Freakis', fatxes i botiflers

QUEL NESS

botiflers. Ara els intel·lectuals propers a ERC no n'han dit ni piu, de la profanació del Fossar.

El Fossar és un espai singular. Representa la resistència a ultrança dels catalans que havien trencat amb la monarquia espanyola i que malgrat la inferioritat manifesta no van voler baixar del burro. Honor i glòria per a tots ells! I com tots els llocs singulars hi ha normes no escrites que s'han de respectar si no vols tenir problemes. Prova d'anar al Valle de los Caídos tot cantant la Internacional davant la tomba de l'assassí Franco i veuràs què et passa. Vés a l'arc del Triomf de París i posa't a desfilar per sota amb el pas de l'oca i procura sortir-ne viu. Arriba't a la *pequeña Habana* de Miami i crida "Viva Fidel" i vés cavant la teva tomba. Doncs això. Les JERC han de saber que el seu partit no té res a veure amb els qui no van claudicar, enterrats al Fossar. Ells han claudicat molt i no han trencat amb ningú. D'això viuen. Doncs al Fossar no hi pinten res. Que el deixin tranquil i que se'n vagin a veure en Rafel Casanova que, al cap i a la fi, va morir al seu llit d'advocat a Sant Boi.

Per cert, quan en Carod diu que no tenen res a veure amb *freakis*, fatxes i marginals, m'agradaria rectificar-lo: he conegut un munt de *freakes* militants d'ERC, el *freakesme* d'alguns dels quals supera amb escreix el dels *freakis* del Fossar, i de fatxes a Esquerra n'hi ha un grapat. I per acabar, per *freake* el conseller en cap Bargalló, que encara no ha entès que l'elegància no ha estat mai renyida amb res ni ningú, i si no, que l'hi preguntin a Vladimir Illich Ulianov *Lenin*.

CARTES A LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a laburxa@laburxa.org o a Can Vies (c/ Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Civisme d'aparador

JORDI SOLER

Soc fill del Raval i vaig viure 23 anys a cavall entre el meu barri i Ciutat Vella. Barris, llavors, de perdedors de la guerra, de prostitutes, de drogoaddictes i de misèria. Els meus records són d'olor de vomitats i de pixats. D'indigents dormint a la meva escala, per sobre dels quals havia de passar quan sortia per anar a escola. Records de baralles a cops de navalla i de pallisses dels policies de la comissaria del carrer Nou de la Rambla.

No puc dir que m'agradin aquestes misèries. A ningú li agraden. Però ara sobten els grans escarafalls dels polítics i del diaris quan ho descobreixen. Com si no haguessin existit mai. Els meus antics barris no han millorat gaire. Quan baixo em segueixo trobant l'ambient de misèria de sempre amb immigrants d'una nova fornada.

Potser el problema és que ara, amb els barris plens de turistes i els moderns baixant a viure a les Rambles, cal amagar-ho com sigui. No sigui que la seva sensibilitat se'n ressenti.

la Burxa
Periòdic de Comunicació Popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimecres al CSA Can Vies (c/ Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA hi han col·laborat: Roser Benavent, Bernat Costa, Toni Gonzàlez, Gemma Parera Àlvarez, Guillem Sànchez, Pau Canela, David Positiu, Soto, Jordina, Laia i Meritxell Sánchez Amat, Mireia Pui, Jou, Carme, Marc, Miquel Darnés, Yol, Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea Can Vies, Negres Tempestes, Eusebi Jiménez, Pere, Oriol, Susanna Castells i Josep Pons.

Trets a Mercat Nou

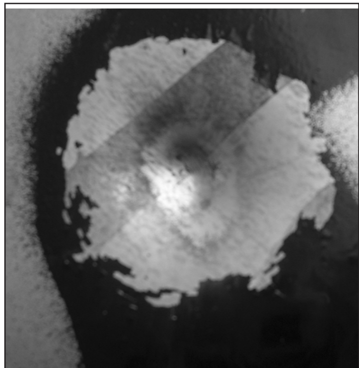
MARC G. PUIGARDEU ▪ **SANTS**

La matinada del passat dissabte 27 d'agost una parella de guardes de seguretat de l'empresa Securitas van irrompre amb el seu vehicle de servei a l'espai de la Festa Major alternativa de la plaça de Sants. Van baixar del cotxe a prop de l'estàtua del ciclista acompanyats d'un gos rottweiler sense morrió, i es van dirigir corrent pel carrer Jocs Florals cap a l'estació de metro de Mercat Nou obrint-se pas a empentes a través de la multitud que gaudia del concert que allà es celebrava. Un cop baixades les primeres escales d'accés a l'estació, els dos vigilants, que es trobaven visiblement alterats, van llançar-se a apallissar a un grup de joves, que suposadament feia grafits a les parets, i als qui allà es trobaven. Després els agents van deixar anar al seu gos d'atac contra la multitud ferint cinc persones, tres de les quals van necessitar punts de sutura i una quarta va haver de ser operada d'urgència. Aquesta darrera persona possiblement perdrà el 20 % de la força al braç com a conseqüència de l'atac.

Després de l'agressió els guardes es van retirar en direcció al pas soterrat de les vies, i poc després van retornar acompanyats d'una dotzena de policies uniformats, dos dels quals eren agents de la Policia Nacional. Aquest grup de guardes de seguretat i policies van dispersar la gent que es trobava al passadís paral·lel a l'estació amb gasos irritants i cops de porra que van provocar corredisses i moments de confusió. Poc després, en arribar a les escales adjacents al CSA Can Vies, un dels vigilants va disparar cinc trets, tres a l'aire i dos contra la multitud. Encara avui es pot apreciar l'impacte d'un dels projectils a una biga a l'alçada del cap, impacte que correspon a una bala d'una arma reglamentària de la Policia Nacional, tal i com ha confirmat la brigada científica d'aquest mateix cos.

Manifestació en protesta pels fets de Mercat Nou. TONI

Impacte de bala al passadís de Mercat Nou.

Negligència i irresponsabilitat dels agents

Tant els guardes de seguretat com la Policia Nacional es van retirar del lloc dels fets sense atendre els ferits, sense cridar una ambulància, ni identificar-se, i en cap cas els agents van donar l'alto abans de desenfundar la seva arma de foc. Els fets es van produir en un lloc perillós per la seva distribució; un passadís estret i amb escales, a les immediacions d'un concert de la Festa Major on hi havia prop de 3.000 assistents.

L'Assemblea de Barri de Sants està recollint suports d'entitats del barri i està estudiant la fórmula legal adient per denunciar els fets, i ja ha avançat que pensa imputar els fets als dos agents de seguretat privada (i per tant, subsidiàriament, a l'empresa Securitas) per l'atac amb el gos i la seva negligència, i a la Policia Nacional pels trets efectuats contra els assistents a un acte organitzat per aquest col·lectiu veïnal.

Detencions a dit de dos dels ferits

Paradoxalment després dels fets es va produir la detenció de dos dels joves assistents al concert que van resultar ferits pel gos dels agents; un, a les portes de l'Hospital Clínic, en rebre l'alta després de ser operat, i l'altre, a casa seva.

Segons fonts policials la detenció es basava únicament en la identificació feta pels agents de Securitas, ja que no apareixien en cap dels vídeos de seguretat de l'estació de Mercat Nou que Transports Metropolitans de Barcelona va entregar a la Policia Nacional. Segons ha transcendit, aquesta identificació es basava en fitxers policials de gent propera als moviments socials del barri, i sobretot en el fet que els noms dels dos joves havien aparegut a la premsa.

Els dos detinguts van ser posats en llibertat amb càrrecs, i ara hauran d'afrontar un judici per un delicte de lesions i una falta de danys.

Les Festes de Sants es superen un any més

GEMMA P. A. ▪ **SANTS**

Per onzena vegada s'ha celebrat la Festa Major alternativa de Sants. Algunes novetats han estat l'allargament del programa, des del dilluns 22 al dissabte 27 d'agost, i el descobriment d'un nou escenari, la plaça d'Osca, on es van celebrar els tres primers dies de Festes enmig d'un clima molt més familiar. També va ser allà on es donà inici a les Festes amb un pregó que parodiava els polítics i el seu model de ciutat.

El dijous la Festa es va traslladar al ja habitual escenari del pàrquing de la plaça de Sants. Allà es va dur a terme una jornada dedicada a les migracions, amb un dinar popular, una exposició i una assemblea en què es va informar sobre la situació dels immigrants després del procés de regularització i es va plantejar la necessitat d'emprendre noves mobilitzacions.

Van tenir especial èxit el ja tradicional cercacarrers, on ningú va poder parar de moure's amb el ritme occità de La Fanfare Des Goulamas, i la cursa de carretons que va transformar el carrer Jocs Florals en una pista d'alta velocitat.

Gran actuació dels Diables de Sants amb motiu del seu XXV aniversari. TONI

El ritme frenètic dels occitans va acompanyar el cercacarrers de les Festes Alternatives. TONI

Aquest any cal fer un especial esment a l'espectacle dels Diables de Sants amb motiu del seu XXV aniversari, que va acabar amb uns espectaculars focs artificials.

Gairebé cada nit hi va haver música d'estils diversos, des de la marató de *hardcore* del divendres a la salsa cubana d'Asere i el *reggae-ska* de La Família Rustíca la nit del dijous. La nit del dissabte, tot i que va començar amb pluja, va acabar amb música fins a la matinada del diumenge.

A molts altres espais de Sants es va poder gaudir de la Festa Major, malgrat la reducció de carrers participants. En el concurs de guarniment de carrers, la plaça de la Farga es va endur el primer premi pel seu decorat barroc; el carrer Rosés, el segon premi amb la reproducció d'un pati andalús, i el carrer Canalejas, el tercer amb la seva ambientació medieval.

Cal destacar també com a novetat d'aquest any la festa reggae organitzada per l'Ajuntament davant la biblioteca Vapor Vell, que va aplegar molts joves fins a altes hores de la nit.

A PEU DE CARRER

Com enyoro les Festes!

Amb això que al setembre no surt La Burxa, parlar a aquestes alçades de les festes del barri queda una mica fora de lloc i fa nostàlgia, però val la pena. No tindríeu ganes de tornar als primers dies de la festa? La plaça d'Osca, amb la decoració dels Diables i l'ambient de festa major de poble-poble, la musiqueta, la cerveseta, la gent relaxada...

Vam començar *jalant*. Al soparet popular del carrer Premià, alguns desinformats no vam portar sopar i vam haver d'improvisar un entrepà, salivant davant les delícies que els més previsors s'havien preparat. Sort que després la gresca del concert ens va fer oblidar les penúries gastronòmiques.

Val a dir que durant els concerts, les cues als lavabos eren un bon lloc per conèixer gent. Amb tants urinaris portàtils, al final va resultar més fàcil pixar a les Festes alternatives que als carrers engalanats. Si no sabies que calia preguntar a la comissió de festes del carrer, en alguns moments no hi havia més remei que buscar un raconet fosc i...

A la plaça de Sants, les Festes ja es van massificar. Amb tantes barres (n'hi havia tres) no hi havia manera de trobar qui buscaves. És trist, però una s'acaba preguntant com ens ho fèiem abans sense mòbils. El pic d'afluència va ser el divendres, a la marató *hardcore* (hi ha gustos per a tot). Afortunadament, la majoria d'assistents, amb els sentits emboirats pel cercacarrers i el *hardcore*, ni ens vam adonar de l'embolic dels trets a Mercat Nou. Com aquell qui diu "ens en vam assabentar per la premsa l'endemà"! I millor, perquè uns fets que no tenien a veure amb les alternatives haurien pogut tenir conseqüències funestes.

L'endemà, sota l'amenaça d'aiguats de magnituds que s'anunciaven devastadores, vam participar a la cursa de carretons. Uns set carretons (el de Can Vies va caure pel camí) vam enfilar l'arriscat revolt de Jocs Florals, posant en risc la integritat física (qui això escriu va protagonitzar el pinyot més espectacular, sort del casc). Al final va guanyar el carretó patrocinat per BarriSants.org. El fet que el que cronometrava fos un d'ells i que no posés en marxa el rellotge en la tercera baixada de La Burxa no hi va tenir res a veure, que consti. Dir el contrari és calumniar!

Meritxell Sánchez-Amat

El Cros Popular de Sants

El proper 9 d'octubre es disputarà al nostre barri una de les proves esportives amb més història de les moltes que es celebren a la ciutat, el Cros Popular de Sants, Memorial Eugeni Giralt.

El Cros troba els seus orígens en una cursa que l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant va disputar els anys 34 i 35 pels carrers del barri. Eren anys en què l'esport popular, potenciat des d'ateneus i cercles obrers, tenia gran força al nostre país, recordem si no les Olimpíades Populars que la nostra ciutat havia d'acollir el 1936, com a contrapunt de l'intent nazi de fer-se publicitat amb els jocs de Berlín. Malauradament, tots aquests esforços, el Cros Popular inclòs, van quedar truncats per l'aixecament feixista, la guerra i la posterior dictadura.

No seria fins a l'any 1978 que el propi Ateneu Sempre Avant i posteriorment el Club Camins Esportius de Sants, amb l'inestimable esforç de l'Eugeni Giralt, recuperessin aquesta prova celebrant la primera cursa d'aquesta nova etapa. Així doncs, tot i que la numeració del Cros indiqui aquestes 27 edicions (des del 78) caldria no oblidar aquelles dues curses inicials dels anys de la República.

Aquesta llarga història, fruit de molts esforços personals i del desig de no renunciar mai al seu caràcter popular, fan del Cros una cursa especial, començant pel seu nom *cros* i no pas *cursa*, que de fet és el que en realitat és. Com és que a Sants disputem un cros sobre carrers asfaltats? Tot i que els rumors deien que el nom responia al fet que a les seves dues primeres edicions als anys 30 el cros discorria per carrers de terra, sembla que això no es correspon amb la realitat. Com s'explica, llavors, el nom de *cros*? Doncs la veritat és que no se sap del cert.

Bé, de fet l'important es que ja fa més d'un quart de segle que un grup de gent, de forma voluntària, treballa per aconseguir que els santsencs i les santsenques frueixin corrent pels carrers del seu barri. Aquest any el Cros espera sumar al ja fidel miler de corredors que disputen la cursa de 10 quilòmetres, tots aquells joves que corrin la primera cursa de tres quilòmetres, que es disputarà simultàniament a la gran.

El rebuig a l'Estatut centra la celebració de la Diada a Sants

MIREIA PUI ▪ **SANTS**

Sota el lema "Cap estatut ens farà lliures. Des de Sants construint la llibertat dels Països Catalans" es celebrava enguany l'acte del 10 de setembre. L'esdeveniment es celebrà a la plaça d'Osca i va comptar amb la participació d'una vuitantena de persones.

L'acte començà amb la presentació del llibre de Tomàs Callau *El Sàhara Occidental. Història i actualitat d'un poble*. Tot seguit es donà pas als parlaments. En primer lloc va intervenir un membre del Casal Independentista de Sants Jaume Compte que recordà que malgrat que un nou estatut pugui significar alguns avenços no significarà cap canvi profund en el panorama polític actual del Principat. Recordà, també, que les propostes estatutàries no aporten solucions per a problemes tan vigents en la societat catalana com la precarietat laboral, l'ús de la llengua i la immigració.

L'Estatut no introduirà avenços importants. PERE

Tot seguit intervingueren membres de la CUP i la Xarxa contra el Tancament d'Empreses i la Precarietat que van anar desgranant les seves raons per rebutjar el nou estatut del Principat. Seguidament un membre d'Endavant-Alacant exposà la situació al País Valencià amb la recent aprovació del seu Estatut.

El torn d'intervencions continuà amb la presentació de l'Espai Gallec dels Països Catalans, una projecte que pretén aglutinar diferents iniciatives de persones d'origen gallec actualment establertes als Països Catalans.

Finalment va cloure l'acte l'actuació músical del grup gallec Ataque Escampe que, tot i que tingué problemes amb el so, va comptar en tot moment amb el recolzament dels assistents.

L'acte aplegà una vuitantena de persones. PERE

La regidora Pinotxo i el Valent Petit

ROSER BENAVENT ▪ **BADAL**

Una veïna va escoltar un treballador del Garden Center Valent Petit, a Badal-avinguda Carrilet, que li comentava a un altre: "I ara ens quedarem sense feina, no?" A preguntes de la veïna aquell li va dir que s'havien venut el solar i que hi construirien uns edificis de 10 plantes.

Incrèdula, la veïna ho va comentar amb una altra i van fer cap a Urbanisme, on van aconseguir una còpia del projecte i van veure, indignades, com el gruix dels edificis es feia enganxat als seus habitatges, deixant grans espais al voltant de les noves torres de pisos i oficines que consten, efectivament, de planta baixa més nou pisos.

Després d'una ràpida assemblea, van decidir acudir en grup a l'Audiència Pública on van reclamar explicacions a la regidora. Aquesta les va titllar d'alarmistes, i de faltar a la veritat, cosa que va provocar un gran enrenou a la sala.

Al final, els veïns van mostrar l'expedient número 05P0853 d'Urbanisme de l'Ajuntament, on amb data del 6 de juliol s'aprovava inicialment una modificació del pla general metropolità seguint la petició de la immobiliària (com no!) Starerik SL.

Les veïnes van recriminar a la regidora Pinotxo que tant com parla de participació no haguessin tingut esma d'informar del projecte als veïns. Van excusar-se dient que ho volien fer, però la realitat és que els veïns van assabentar-se per casualitat, i a punt d'acabar-se el termini per presentar al·legacions.

L'acció de protesta va provocar una convocatòria de reunió al Departament d'Urbanisme de l'Ajuntament, on un dels tècnics deia a un dels polítics (en veu baixa): "Ja t'ho deia jo, que això no colaria", fent evident l'habitual conxorxa (ara en diuen sinergies) entre l'Ajuntament i els especuladors.

"No us amoïneu", van dir des de l'Ajuntament, i els veïns van contestar: "No, no ens amoïnem. Ara només cal que rebutgeu el projecte (com a resultat del procés d'al·legacions) i que ens demaneu l'opinió sobre els nous projectes que us presentin". Ho faran? Una, a aquestes alçades, creu que no, però caldrà estar atent a si el nas de la regidora Pinotxo segueix creixent.

Delicte urbanístic al carrer Almeria

ROSER BENAVENT ▪ **SANTS**

El carrer Almeria està marcat al pla general metropolità amb una amplada de set metres. Els edificis mal alineats estan, doncs, afectats per aquest fet. Això sol provocar que, quan s'anorreen edificis vells i se'n fan de nous, aquests es construeixin amb l'alineació planejada. És, però, un procés molt lent.

Als números 9 i 11 de l'esmentat carrer, una nova edificació s'està aixecant a cinc metres de la del davant. Des de juny, veïns d'aquest carrer van adreçar-se al Districte per denunciar-ho. Cinc escrits van quedar sense resposta i a una veïna li van trucar per dirli que era perfectament legal.

A partir d'aquí, i conjuntament amb gent del Centre Social, es van fer gestions al Departament d'Urbanisme de la Generalitat i al de l'Ajuntament. Resultat: la llicència d'obres donada a la immobiliària és il·legal, i respon, en el millor dels casos, a un error. Una veïna del carrer ens deia: "Els errors sempre cauen a favor de les immobiliàries i en contra del barri. És curiós, no?".

Edifici que no respecta l'amplada del carrer. R. B.

Finalment, i malgrat que la regidora ho va negar, el districte ha reconegut la il·legalitat i està *negociant* amb la immobiliària. La petició veïnal és clara i rotunda: que aturin les obres i enderroquin la part il·legal.

Qui pagarà l'*error*, però, ja ho sabem: tots nosaltres.

'Xapapote' a l'antiga fàbrica okupada Hamsa

Panorama desolador de l'espai que ocupava el CSOA Hamsa. ORIOL

MERITXELL S.-A. ▪ **HOSTRAFANCS**

L'antiga fàbrica okupada Hamsa ha volgut morir matant, i com a regal de comiat ha portat a la superfície el fuel que tenia emmagatzemat en diversos tancs al seu subsòl.

El veïnat amb vistes al solar ja havien vist des de feia temps la substància negra i viscosa que s'hi acumulava, però no ha estat fins que les pluges torrencials de les darreres setmanes l'han fet sortir al carrer que no hi ha hagut cap actuació.

Com que el fuel pesa menys que l'aigua, en omplirse els dipòsits, l'aigua ha empès el fuel cap a la superfície, produint una cascada de *xapapote* que corria pel carrer Miquel Bleach, just al davant de la porta de l'escola del mateix nom.

Aquests dies uns operaris foraden el terra buscant altres tancs, ja que no saben del cert si n'hi ha més dels cinc que han trobat fins el moment.

El fet, a més a més, es complementa amb el vessament directe d'aquests olis al clavegueram municipal, cosa que constitueix un perill per a la salut pública així com un delicte ecològic.

Cal recordar que des del CSOA Hamsa ja s'havia denunciat diverses vegades l'existència de residus que quedaren al solar de la fàbrica després de l'abandonament d'aquesta pels seus primers propietaris.

Desconeixem si el Districte ha iniciat algun procés de denúncia al respecte.

Cal recordar que l'última propietària de l'Hamsa era l'empresa immobiliaria Cabrero Dos, presidida per J. Puig i Amenos, que irònicament és també el president d'Olis Borges.

PINZELLADES

Cinc mesos després del judici ha sortit la sentència pels detinguts durant una acció de solidaritat amb Miniwatt realitzada a la Gran Via el passat 22 de març. Aquesta ha estat absolutòria per a tots i totes les encausades, i en la seva argumentació la jutgessa ha destacat la solidesa dels testimonis de la defensa, que contrastaven amb les contradiccions i imprecisions dels policies. Aquest últim fet podria ser perquè alguns dels policies que van declarar en realitat no haurien estat allí, segons una de les persones jutjades, i haurien substituït fraudulentament als seus companys per causes que es desconeixen.

La casa okupada coneguda com l'Esbarzer, situada al carrer Constitució, a la Bordeta, té una ordre de desallotjament per al proper 8 d'octubre, tot i que la sentència condemnatòria encara no és ferma, ja que ha estat recorreguda a l'Audiència Provincial.

Aquesta casa està okupada des del 30 de desembre del 2001, i durant tot aquest temps ha servit d'habitatge als i les joves que la van rehabilitar. Ja s'ha convocat una concentració solidària davant la casa per tal d'intentar evitar-ne el desallotjament.

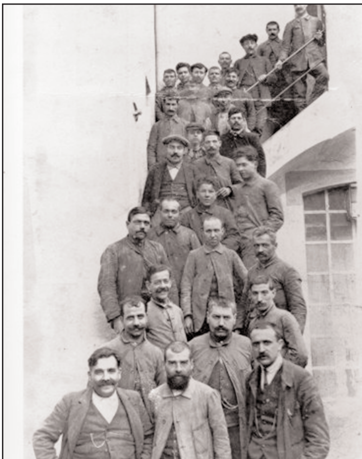
Durant el mes de setembre es va poder visitar a la sala d'exposicions de les Cotxeres de Sants l'exposició commemorativa del 25è aniversari de la Colla de Diables de Sants.

La mostra recollia informació general sobre el món dels diables i feia un recorregut pels 25 anys d'història de la colla, tant a través de material fotogràfic com del vestuari i bestiari utilitzat en els espectacles i correfocs de la colla. Està previst que l'exposició es torni a fer en algun altre lloc del barri abans que acabi l'any.

Amb l'octubre arriba al barri la famosa Zona Verda. Tothom qui vulgui aparcar el cotxe al carrer haurà de pagar. La Burxa no té notícia que s'estiguin preparant mobilitzacions de protesta a diferència de quan es van posar en marxa a l'Eixample i a Ciutat Vella, on els parquímetres van patir destrosses.

Llegendes d'arreu

Els follets i altra gent menuda

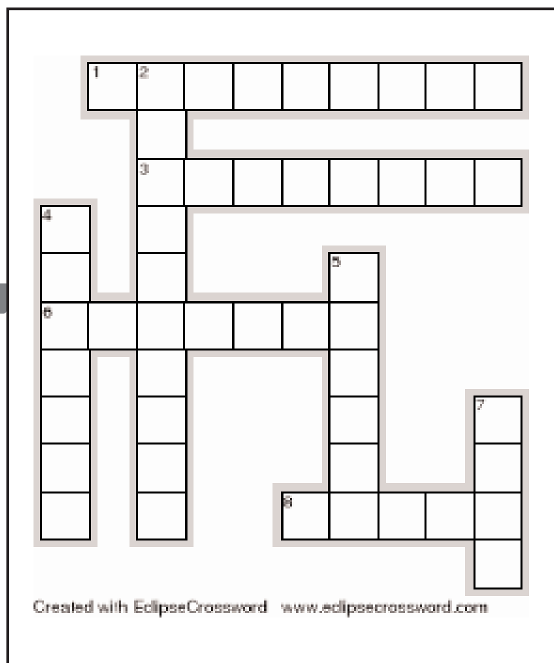

Treballadors de la fàbrica de Salt, principis de segle XX. INTERNET

Entre els éssers que habiten les nostres terres, criden l'atenció uns de qui, en general, coneixem més els seus parents nòrdics que no pas els més nostrats. De follets i altra gent menuda n'hi ha arreu dels Països Catalans, però la versió del gnom amb caputxa vermella i nas de cigró els ha eclipsat. De fet, hi ha qui diu que tots aquests éssers tenen un mateix origen. L'ús de certs bolets al·lucinògens (com la famosa *Amanita muscaria*), que precisament afecten la percepció visual, seria el que hauria engendrat aquests éssers llegendaris. I seria per això que a la resta de la Península no es troben tan fàcilment, ja que la cultura dels bolets no és ni de bon tros tan extensa com a les terres catalanes.

Tanmateix, tal i com Pep Coll indica al llibre *Muntanyes maleïdes*, potser no cal recórrer a aquest tipus d'explicacions, perquè segurament aquests éssers poden ser també una exageració de la realitat. Els minairons del Pirineu i els diables boets de Mallorca i Menorca poden ser-ne un exemple. Són uns personatges gairebé imperceptibles a la vista, que es deleixen per treballar, i si l'amo no els mana feina, el poden arribar a matar. És per això que l'amo els guarda en un canut quan no té feina, i només els deixa sortir quan aquesta abunda. Els minairons, els boets, poden no ser més que els mateixos mossos, treballadors d'una casa de pagès, o els obrers aturats, que volen trobar un amo que els doni feina sigui com sigui. D'aquesta manera, aquesta llegenda mostraria en el fons com funciona el món: hi ha una part de la societat que té el poder de decidir sobre la vida dels altres obrint o tancant el canut segons li convingui, i una altra part que entra i surt del canut segons li manin.

Mots rebels

A continuació reproduïm els mots encreuats de LA BURXA número 88 que, per un error en el disseny, van aparèixer incomplets.

Horitzontals

1. Carrer que fa dos anys va guanyar el concurs de carrers engalanats i que l'any passat es va decorar per celebrar l'any Dalí.

3. Espai que aquest any ha acollit els concerts més importants de la Festa Major Alternativa.

6. Curiós personatge que tot arrossegant un carretó fa negoci amb les nostres festes.

8. Centre social okupat del barri de Sants que va ser desallotjat l'any passat en aquestes dates. No ho oblidarem.

Verticals

2. Grup mestís que l'any passat va tocar al concert unitari de les festes *oficials*.

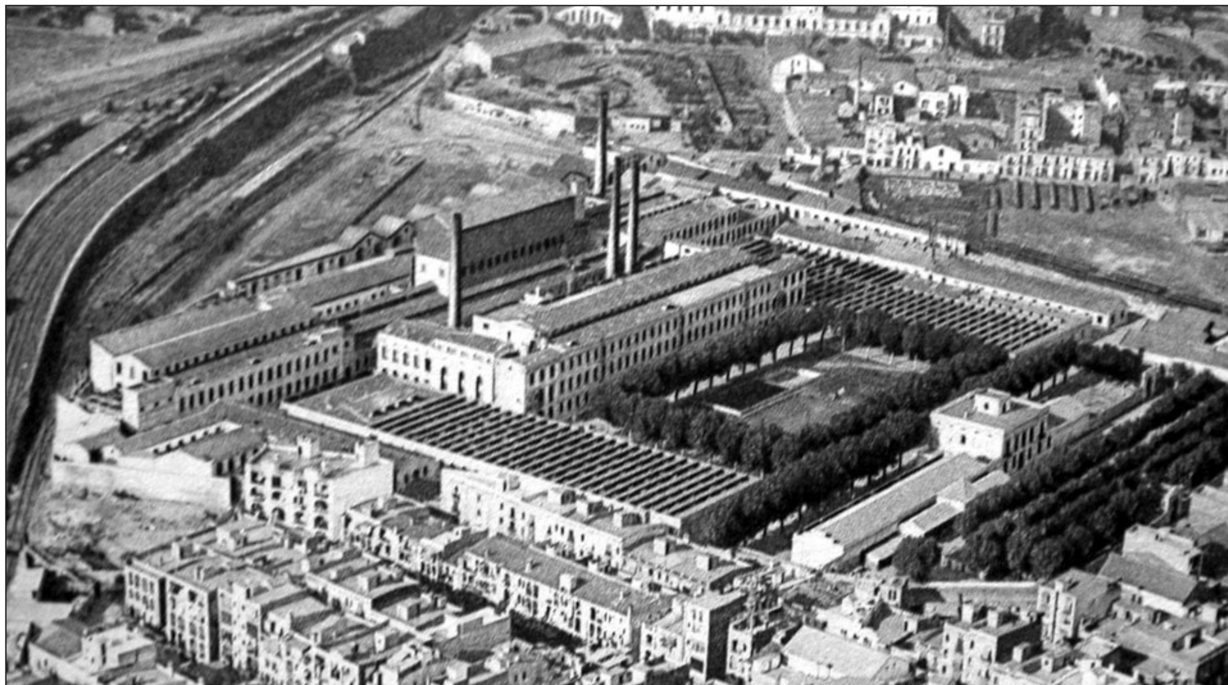
4. Carrer guanyador del concurs de carrers engalanats de l'any passat.

5. Barri que, a diferència del nostre, té una Festa Major considerada "d'interès nacional".

7. Unitat de la Guàrdia Urbana que no volem veure ni en pintura durant les festes (plural).

Memòries gràfiques

Vista aèrea de l'Espanya Industrial, 1932

LA CANÇÓ

Las casas de cartón

Qué triste se oye la lluvia en los techos de cartón.
Qué triste vive mi gente en las casas de cartón.

Viene bajando el obrero, casi arrastrando sus pasos
por el peso del sufrir, mira que mucho ha sufrido,
mira que pesa el sufrir.

Arriba deja la mujer preñada,
abajo está la ciudad y se pierde en su maraña,
hoy es lo mismo que ayer, es un mundo sin mañana.

Qué triste se oye la lluvia en los techos de cartón.
Qué triste vive mi gente en las casas de cartón.

Niños color de mi tierra, con sus mismas cicatrices,
millonarios de lombrices y por eso
qué tristes viven los niños en las casas de cartón,
que alegres viven los perros en la casa del explotador.

Usted no lo va acreer, pero hay escuelas de perros
y les dan educación pa que no muerdan a los niños
pero el patrón, hace años, muchos años, que está mordiendo.

Qué triste se oye la lluvia en los techos de cartón.
Qué lejos pasa la esperanza en las casas de cartón.

ALÍ PRIMERA*

***Alí Primera, cantautor nascut a Veneçuela el 1942. De procedència humil, abans de cantar va treballar en diverses feines, des d'enllustrabotes fins a boxejador. Mentrestant, va acabar els estudis i es va convertir en tot un referent musical i de compromís a Veneçuela i a Llatinoamèrica, on era conegut com el *cantador del pueblo*.**

La seva mort el 1985 en un *accident* de trànsit va estar envoltat de polèmica.

A cau d'orella

Música

Oriol Canals
Salseta Discos

Oriol Canals és un activista de l'animació infantil i, el que per coherència és el mateix, un enamorat de la mainada. La seva guitarra és l'eina principal d'un espectacle capaç de treure un somriure al primer infant que l'escolti. *A cau d'orella* és el seu primer treball oficial i en solitari que ha editat aquest mateix any. Al llarg de 14 cançons, ens trobem també amb 14 històries plenes de vida, experiències i sentiments que fàcilment arribaran i contagiaran als més petits. No enganya a ningú aquest personatge quan es defineix com a cantant i animador sociocultural de professió i somiatruites inconformista de vocació. A més d'aquest format, l'Oriol és la veu de l'orquestra Kumbes del Mambo entre altres projectes musicals i, en definitiva, un cul inquiet amb ganes de continuar fent arribar els seus contes i la seva veu com més lluny millor.

www.oriolcanals.com

David Vázquez

Llibre

La lucha por Barcelona
Clase, cultura y conflicto 1898-1937

Chris Ealham
Alianza Editorial, 2005

Aquesta obra tracta de la Barcelona que es convertí en la capital del moviment anarquista europeu en els anys que precediren la guerra civil.

Ealham analitza la protesta social, el conflicte urbà, les cultures de classe i la repressió en un dels centres revolucionaris més importants del segle XX. Investiga les fonts del poder organitzatiu obrer en la ciutat, central en la vida política, la cultura social i econòmica de Catalunya entre 1898 i 1937. Durant aquell període, una varietat de grups socials, moviments i institucions competien entre si per imposar el seu propi projecte urbà i polític.

A Barcelona, les autoritats locals i centrals lluitaven per poder retenir el control de la ciutat més rebel i revolucionària; els grups nacionalistes desitjaven crear la capital de Catalunya; els industrials locals volien construir una gran ciutat industrial moderna i les classes mitjanes urbanes lluitaven per democratitzar la ciutat. Mentrestant, els anarquistes buscaven acabar amb l'opressió i l'explotació a què estaven sotmesos els obrers.

Aquesta situació desencadenà un torrent de conflictes, amb freqüència violents, pel control de la ciutat, pugna entre classes que tindria molt a veure amb l'adveniment de la guerra civil.

Eusebi Jiménez

Cinema

Els americans
Diversos directors

Parlem ben poquet, en aquest Parèntesi, de pel·lícules americanes, però sembla que l'estiu no dóna millors fruits i he pensat que, si no ens agrada el caldo, dues tasses.

La primera pel·lícula, *La guerra de los mundos*, d'Steven Spielberg i protagonitzada per Tom Cruise (l'al·licient: estar basada en la novel·la del mateix títol d'H.G. Wells, famosa sobretot per la seva aterridora radiodifusió per part d'Orson Welles) va resultar un pèl decebedora. La posada en escena era grandiosa, amb tots els mitjans, però el guió en si, fluixet.

L'altra, *Batman begins*, dirigida per Christopher Nolan (director de *Memento*) i protagonitzada per Christian Bale, resulta més recomanable. També feta amb generosos mitjans, té la virtut de presentar-nos un Batman més humà, de fet, un malaltís de la justícia, una persona castigada pel sentit de la culpa. Una nova visió d'un super heroi que resulta tan sorprenent com interessant.

Yol

La curiositat lingüística

Un tomb pel diccionari

El mot *botifler* per anomenar qui col·labora amb l'enemic del seu país prové de la Guerra de Successió (1700-1714). És com s'anomenava als Països Catalans els col·laboradors de Felip V de Castella. Però una altra accepció de botifler és 'galtut, que té les galtes grosses'. I galtut és, curiosament i entre altres coses, el nom que es donava a València als partidaris de l'arxiduc Carles d'Àustria, l'aspirant al tron enfrontat amb el monarca castellà en la mateixa guerra.

D'ON VENIM

L'Ateneu Llibertari

Neix a finals de l'any 1975, quan diverses persones d'ideologia llibertària es troben a l'escola Barrufet, al carrer Rei Martí, i ja es pot dir que comença l'Ateneu Llibertari de Sants. Després es trasllada al número 336 del carrer de Sants , a un entresòl, amagat de la gent però amb un esperit d'autèntica vocació llibertària. Així continua fins a l'any 1977, quan, precisament per la proximitat a persones afins a les idees anarquistes, es trasllada definitivament al carrer Burgos, 55, en uns baixos que permeten continuar la tasca entre els ciutadans.

Allí es verifica el compromís de l'Ateneu amb el barri de Sants i es dónat per fet que l'immobilisme polític rebutja molta gent que té cabuda a l'Ateneu per desenvolupar-hi el seu compromís social i llibertari dins el marc de la casa comuna que és aquest. Així comença un llarg camí vers els objectius que tenim fixats, i que creuen que l'home i la dona com menys lligams tenen amb l'oficialitat que impera són millors i més saludables. Aquest és un camí on els partits polítics no volen arribar mai. És l'emancipació de la persona davant el sistema *oficial* que impera a tot arreu.

Les associacions de veïns, que estaven en mans del PSUC, imposen unes normes molt tancades que fan que les persones que estan immerses en grups d'afinitat ideològica es trobin poc compromeses amb el poble. És per això que l'Ateneu Llibertari de Sants també lluita contra qualsevol classe d'esclavatge ideològic. Trencant tant com és possible amb el marc poc referencial que les persones que viuen dins l'espai d'una associació de veïns tenen, i donant-los un marc molt més ampli on es puguin trobar tots els desitjos que es poden dur a terme.

JOSEP PONS

El nou col·lectiu Negres Tempestes

[Aquest últim any, arran de trobar-nos diversa gent que es movia per l'entorn del Centre Social, de Can Vies i del Casal Independentista de Sants, i veure que teníem afinitats ideològiques i inquietuds similars, vam decidir crear un punt de trobada que amb el temps va acabar esdevenint un nou col·lectiu]

NEGRES TEMPESTES

Així doncs, vam començar a obrir *cafetes* a Can Vies els diumenges a les tardes, i el 17 de juny ens vam presentar tot xerrant al voltant de la qüestió nacional i l'anarquisme.

Així va néixer Negres Tempestes, un *col·lectiu*, que en el seu àmbit de relacions pretén trencar amb tots els esquemes preexistents.

Amb el desig que aquest gra de sorra que volem aportar al debat no esdevingui únic, i podent així col·laborar i compartir idees i experiències amb d'altres col·lectius o persones afins als nostres principals plantejaments (com ja succeeix amb la gent de Catarko, al Prat de Llobregat, i en la preparació del Bloc Negre cada Onze de Setembre). Esperant doncs que a poc a poc pugui sorgir una xarxa que ens serveixi com a eina per generar aquest debat.

La nostra principal intenció és justament aquesta, generar debat i redefinir conceptes. Volem combatre els estereotips que fan que molta gent tendeixi a pensar que una bona *indepe* vol la consecució d'un estat, amb el que això implica d'autoritarisme; i que tota bona *anarka* menysprea la cultura i la llengua des d'un fals internacionalisme. Tòpics que impedeixen a les persones pensar per si mateixes.

Des d'aquesta perspectiva, nosaltres, que veiem la necessitat de destruir el sistema imperant (l'estat com a fonament de l'autoritat, la repressió i l'explotació econòmica), i conscients de la importància de la cultura en les relacions i en el canvi de les mentalitats, afirmem que ni creiem en dogmes, ni en estats, ni en fronteres, ni en res que estigui per damunt de l'ésser humà. Tenim clar que la consecució de la llibertat, a tots els nivells, parteix de nosaltres, en tant que individues o col·lectivitat.

El nostre és un grup obert, gens homogeni, que vol explicar les coses tal com creu que haurien de ser, sense que ningú ens digui si som això o això altre, aclarint que per damunt de tot deixem les etiquetes per a qui les vulgui portar, que cregui haver lluitat en no sé quina barricada d'alguna guerra, o matar no sé quin drac en una mística edat.

No pensem estar per damunt del bé i del mal, no ens plantegem ser més o menys revolucionàries que ningú, no aspirem a esdevenir avantguarda ni referent. La nostra intenció és simplement deixar constància que molts cops les coses no són com ens diuen que han de ser, que no cal deixar-se portar pel blanc o el negre imposat per uns i altres. Volem també, dintre de les nostres petites possibilitats, col·laborar per intentar fer d'aquest món un lloc una mica més respirable (almenys en el nostre entorn)

Estem convençuts que no estem sols en aquest camí, i creiem que això ens ho demostren diversos fets, com l'allau de contactes i e-mails rebuts d'arreu des de la nostra presentació (Països Catalans, Bretanya, Canàries, Andalusia...); així com el creixent augment, any rere any, de la participació al Bloc Negre de la manifestació de l'Onze de Setembre. Per això us animem a tots aquells que vulgueu contactar, reflexionar o debatre amb nosaltres a venir algun diumenge al CSA Can Vies o a fer-ho via e-mail a: negrestempestes@gmail.com.

EL RACÓ DEL CASAL

Quatre policies a judici

El 3 d'octubre es jutja 4 policies que van detenir dos independentistes d'Elx el març del 2002. Els delictes: detenció il·legal, falses lesions i falsificació de documents. La fiscalia ja s'ha decantat per la impunitat.

Va ser durant les protestes a la Cimera europea de Barcelona i els dos d'Elx participaven en les mobilitzacions contra l'Europa del capital. Detinguts, jutjats per la *via ràpida* i condemnats, van presentar un recurs amb imatges de la manifestació: els fets es veien clars i van ser absolts. Alhora, el magistrat es veié obligat a obrir sumari contra els policies. Tan evident era que el mateix jutge, mostrava la seva preocupació pels fets assenyalant que calia ser més exigents quan el delicte era comès per aquells que diuen ser garantia de respecte de les seves lleis.

Ara, passats dos anys i mig, s'inicia el judici però, malgrat les evidències, la fiscalia ja va deixar clar que no actuaria. Si no hagués estat per la insistència de l'acusació particular, els policies ja haurien oblidat l'*incident*. De moment, hauran de seure al banc dels acusats. El Casal fa seva la crida d'Alerta Solidària per tal d'impedir la impunitat: perquè no els resulti tan fàcil, t'animem a participar en la concentració que es farà davant l'Audiència Provincial (passeig Lluís Companys, Barcelona) el dia 3 a les 10 hores.

I és que la impunitat impera quan la ciutat és presa per l'estat policíac. Ho va ser durant aquella cimera de l'any 2002 i pot tornar a ser-ho el proper mes de novembre, quan es celebri la cimera Euromediterrània Barcelona +10.

Com entendràs, ja s'està organitzant la resposta al nou monstre capitalista i, evidentment també, l'estat ja prepara les seves *mesures de seguretat*. Perquè el novembre no visquem el succeït l'any 2002 hem de fer front a la impunitat: primera cita, el 3 d'octubre.

CASAL INDEPENDENTISTA

ESPAI DE SEXUALITATS

Boles xineses

Una santsenca curiosa ens ha fet arribar el seu desconeixement sobre les boles xineses, aquest artilugi que ha agafat tanta anomenada darrerament (i no sense raó).

No es tracta de res més que d'esferes de diverses mides, número i material, lligades entre si per un cordill les quals es posen a la vagina o al recte. O sigui, que encara que no tothom ho tingui present, les poden utilitzar tant homes com dones. I és que l'anus és unisex (per utilitzar un terme perruquer) i, per tant, tots i totes en podem gaudir. Els prejudicis que encara existeixen i que limiten l'estimulació anal a les relacions homosexuals fa que moltes parelles no la provin i perdin tot un món de plaer.

Anus a part, tornem a les nostres boles. No és tenir-les dins el que produeix plaer, sinó el fet que es moguin i facin un suau massatge a les parets que les contenen. Caminant, movent-nos o simplement estrenyent les cames, les boles podran fer efecte.

Que si poden caure? Tot pot passar, però penseu que la vagina és un múscul que s'adapta a allò que tingui dins i que la zona del sòl de la pelvis està format per un entramat muscular que tant estreny la vagina com el recte. Per aquest motiu s'han relacionat les boles xineses amb els estris que empraven les dones xineses per reforçar la musculatura de la zona amb vista al part i per prevenir la incontinència. No obstant això, és difícil saber del cert si elles també buscaven plaer o no.

O sigui, que si trobeu un model que us sigui prou còmode les podeu portar posades on i quan us doni la gana. L'altra opció és utilitzar-les durant la masturbació o durant la relació sexual. Es pot posar al recte i durant l'orgasme es pot anar treient lentament o de cop. Que cadascuna trobi el seu camí...

M. ZERLENDI

Un milió de persones segueixen 'sense papers'

[L'últim canvi en matèria legal d'estrangeria ha estat l'aprovació per part del govern socialista del reglament de la Llei orgànica 4/2000. Aquest reglament va obrir un procés de regularització extraordinària, sota el nom de normalització laboral, del 7 de febrer al 7 de maig de 2005, amb els objectius oficials de donar una solució als immigrants que es trobaven en situació irregular a Espanya i intentar evitar l'acumulació de noves bosses d'irregularitat. Passats cinc mesos des que va finalitzar el període de regularització extraordinària, es pot afirmar que aquests objectius queden molt lluny de la realitat]

GEMMA P. A.

Els requisits summament restrictius exigits per acollir-se al procés de regularització extraordinària (empadronament abans del 8 d'agost del 2004, certificat d'antecedents penals i un contracte de treball) han fet que molts immigrants no hagin pogut presentar la seva sol·licitud. Hi ha hagut 687.138 sol·licituds, quan es calculava que existien aproximadament un milió i mig d'immigrants sense papers a Espanya.

A finals del mes de setembre encara no estan resoltes una quarta part de les peticions. Tres, quatre, cinc o sis mesos d'espera es tradueixen en una situació angoixant per a la persona que ha presentat la sol·licitud que, a més, no pot treballar legalment mentre no rep la resposta del govern.

Multitud de denegacions

De moment un 11,25 % ha vist denegada o no admesa a tràmit la seva sol·licitud. Part d'aquestes resolucions no favorables es justiquen pels deutes que té l'empresari amb la Seguretat Social. Altres són per considerar no vàlid el padró per omissió. Arran de les mobilitzacions dels immigrants, el govern va decidir flexibilitzar en certa mesura el requisit de l'empadronament, de manera que presentant certs documents oficials que justifiquessin l'estada al país abans del 8 d'agost de 2004 es podria accedir a l'empadronament retroactiu. No obstant això, aquests documents eren força limitats, i a més, s'han denegat sol·licituds que han presentat el padró per omissió amb un dels documents reconeguts com a vàlids.

Un altre aspecte a tenir en compte és que l'autorització de residència i treball només esdevé definitiva si es procedeix a l'alta de l'immigrant en el sistema de Seguretat Social. Si bé aquesta mesura es justifica per evitar ofertes laborals falses, perjudica a aquelles persones que, tot i estar treballant, l'empresari no cotitza per a elles a la Seguretat Social. Això significa que per a aquestes persones serà molt difícil la renovació del permís de residència i treball (en el cas que l'hagin obtingut).

Finalment, cal tenir present que

Xerrada del procés de regularització. TONI

una resposta positiva del procés de normalització laboral implica (si es demana l'alta a la Seguretat Social) obtenir una autorització de residència i de treball per a un any. Al cap de l'any es requereix una renovació que té com a requisit acreditar un període determinat d'activitat laboral i tenir un contracte de treball en el moment de la sol·licitud de la renovació. Aquests requisits tan estrictes provocaran que es produeixi en molts casos l'anomenada *irregularitat sobrevinguda*, és a dir, persones que després d'haver estat en situació regular un temps tornen a caure en la il·legalitat.

Una altra de les debilitats del procés de normalització laboral és l'efectivitat en la lluita contra l'economia submergida. De fet, tota aquella part de l'economia que es vol mantenir en la il·legalitat, ja sigui pel seu caràcter clandestí com per la possibilitat d'explotació laboral, queda al marge del procés de regularització extraordinària. Es mostren, així, les debilitats d'aquest en l'objectiu de fer emergir l'economia submergida i d'evitar les relacions laborals irregulars. De fet, és l'accés a la residència regular el que pot ser un mecanisme efectiu per tal que els immigrants escapin de l'economia submergida.

L'arrelament no amplia les possibilitats de regularització

Els mecanismes de regularització ordinària o permanent són molt restrictius. L'autorització per arrelament exigeix de dos a tres anys de residència i una relació laboral prèvia (irregular); o bé, en la segona versió, una oferta de treball d'un any. Així es manté el caràcter laboral, fet que dificulta que s'hi acullin persones que han quedat fora del procés de normalització laboral.

De manera que ens trobem amb un gran nombre d'immigrants que han quedat fora del procés de regularització extraordinari, ja sigui perquè no compleixen els requisits com perquè han vist denegada la seva sol·licitud, i que difícilment podran accedir a la legalitat a través de les vies ordinàries que preveu el nou reglament. També cal afegir-hi aquells casos de possible irregularitat sobrevinguda, i sobretot cal recordar que no s'aturarà l'arribada contínua de persones d'altres països en espera de millorar les seves condicions de vida, malgrat els intents d'evitar que entrin a l'Estat espanyol i les seves dramàtiques conseqüències.

Tot això fa que no desaparegui la bossa de persones *irregulars* existent abans de l'aplicació del reglament ni que s'eviti l'augment de persones *sense papers*, que han de viure amb el temor a l'expulsió del país i amb l'economia submergida com a únic sector possible d'inserció laboral.

LA BORDETA, MON AMOUR

Polítics deplorables

La darrera Audiència Pública va tornar a ser bastant deplorable. Vam escoltar les tradicionals i repetides queixes i preguntes que solen començar amb la cantinela "És la quarta vegada que vinc i tot segueix igual". Sovint qui reclama ho fa quasi com una teràpia individual, però sense cap ànim ni de solució ni de resposta.

Aquest cop, però, van venir unes 50 veïnes de Badal protestant per un projecte a l'illa Badal-avinguda Carrilet-Riera Blanca-Quetzal, on el promotor immobiliari vol fer uns edificis enganxats als habitatges existents i deixar les noves torres de despatxos i habitatges al mig d'uns jardinets, que semblaran d'ús particular. Des de la taula es contestava dient que no era veritat, però els veïns brandaven els plànols d'un anomenat expedient 05P0863. Fins i tot algun administrador de finques conegut al barri cridava mirant la taula: "¡Mentirosos, más que mentirosos!". D'altra gent, arraulida, cridava: "Di-mi-ssió, di-mi-ssió!".

Al final de l'acte, els veïns van haver d'ensenyar a la regidora el projecte de modificació del pla general metropolità que el mateix Ajuntament havia aprovat el passat 6 de juliol i que ella negava. Se'n pot fer una de més grossa, però no més malament.

COMISSIÓ DE VEÏNS DE LA BORDETA

El 15 d'octubre a Barcelona,
manifestació NO a la MAT
(molt alta tensió)
Estigueu atents/es a les convocatòries!

DE PAPERS QUE TORNEN...

Després de 24.090 nits, els papers de Salamanca tornaran a casa aquest Nadal.

Campanya contra el desallotjament del CSO La Gàbia de Lleida

MIREIA PUI • LLEIDA

El CSO La Gàbia es va ocupar el juliol del 2004 i està situat en una torre a la sortida de Lleida. El juliol passat l'EMU (Empresa Municiapal d'Urbanisme), propietària legal de l'edific, va posar una denúncia al jutjat per usurpació. Aquest òrgan creat per l'ajuntament de Lleida el 1994 té com a objectiu invertir i extreure beneficis econòmics del projectes urbanístics que es desenvolupen a la ciutat.

Des del moment que es va interposar la denúncia la gent del CSO va començar les mobilitzacions per evitar el desallotjament. El mes de juliol passat es va començar la campanya amb una roda de premsa a la mateixa seu de l'EMU en què es va presentar un dossier amb les activitats dutes a termes al centre social. També s'ocupà simbòlicament el bus turístic de la ciutat per donar a conèxier la situació de La Gàbia al veïnat de Lleida. El suport als okupes també es va fer palès en una concentració davant la plaça de la Paeria mentre al seu interior es feia una xerrada sobre habitatge social a càrrec de l'ajuntament i de l'EMU.

La campanya continuà amb el lliurament, el passat 23 de setembre, de més de 300 signatures de suport a les activitats del CSO. Una concentració a la porta del consistori donava suport mentre s'entregaven les signatures a l'alcalde Àngel Ros. La concentració va estar marcada per l'actitud repressiva dels agents de la Guàrdia Urbana, que van requisar una exposició, una taula informativa i una pancarta. L'actitud prepotent va arribar fins al punt que un dels agents, el que més va molestar a les persones concentrades, es va treure el número de placa que l'identificava.

Paradeta informativa de recollida de signatures. INDYMEDIA BARCELONA

La gent del CSO té prevista una segona entrega de signatures i adhesions, ja que també compten amb el suport d'una vintena d'entitats socials.

Sentència per assetjament immobiliari

L'Audiència de Barcelona ha emès una sentència contra la propietària de l'immoble del carrer Verdi, 28, de Barcelona, al barri de Gràcia. L'empresa Mest 28 2003 S.L. havia tallat reiteradament l'aigua i l'electricitat a l'edifici i els veïns, que pagaven lloguers baixos. Els veïnat va interposar una denúncia. Ara la sentència reconeix que s'han produït coaccions contra els veïns perquè abandonin l'edifici. La sanció, però, és simbòlica: la immobiliària haurà de pagar 20 dies de multa, a 18 euros cada dia, i s'haurà de fer càrrec dels costos del judici.

Marxa antitaurina a Barcelona

El Partit Antitaurí Contra el Maltractament Animal (PACMA) va convocar una manifestació per protestar per les curses de braus que encara es fan a Barcelona i a altres ciutats del país. Més d'un centenar de persones es van aplegar a la Rambla i van marxar fins a la plaça de braus Monumental. L'objectiu dels organitzadors és pressionar els polítics perquè el pròxim mes d'octubre, al Parlament, votin a favor de prohibir les curses de braus, que qualifiquen de "tradició salvatge". Un cop a la plaça, la Policia Nacional va fer un cordó per protegir els assistents a la cursa de braus, mentre eren escridassats pels manifestants. L'únic incident remarcable va ser l'agressió que va patir un antitaurí a mans d'un aficionat als braus.

En marxa una campanya contra la retenció de dades

MIREIA PUI • BARCELONA

L'organització European Digital Rights (EDRI) està preparant una campanya contra la iniciativa de reforma del sistema de retenció de dades europeu. La campanya consisteix actualment en una recollida de signatures que s'enviaran a la Comissió Europea i al Parlament Europeu.

La reforma de la normativa de retenció de dades pretén obligar a les empreses de telefonia i proveïdors d'internet a emmagatzemar les dades de tràfic dels seus usuaris i a donar accés a aquestes dades a tots els cossos de seguretat i d'intel·ligència de la UE. Les dades emmagatzemades inclourien els números de telèfon i correus electrònics amb què s'ha mantingut contacte, i les pàgines web visitades per cada usuari.

La Comissió Europea i els ministres de justícia de la UE són els impulsors d'aquesta reforma i utilitzen com a pretext els últims atemptats a Londres i Madrid. Tanmateix, dins la mateixa UE també hi ha discrepàncies sobre la normativa proposada, ja que el mateix Parlament Europeu va adoptar el juliol passat un informe que concloïa que la mesura proposada és desproporcionada.

Segons la EDRI, si s'aprovés aquesta reforma Europa esdevindria capdavantera en tenir una de les polítiques més invasives pel que fa a la privacitat i les dades personals. Implicaria que els governs poguessin interferir en la vida privada dels ciutadans sense tenir importància si hi ha sospita de delicte o no. D'aquesta manera la normativa entra en conflicte directe amb les lleis de protecció de dades i amb la Convenció Europea dels Drets Humans.

L'Ajuntament fa el ridícul durant les Festes de Gràcia

GUILLEM SÀNCHEZ • GRÀCIA

Després de mesos d'intensiva criminalització de les Festes Alternatives de la vila de Gràcia, a les quals s'acusava de tots els *mals* patits pel veïnat durant la setmana de festes, l'Ajuntament es va negar a cedir qualsevol espai al col•lectiu que les organitza. Tot i això, res va acabar sortint com estava previst, i es va acabar demostrant contundentment que els problemes de massificació, sorolls i "comportaments incívics" no tenen res a veure amb el fet que existeixi un model de festes alternatiu al que prefereix la majoria.

La promesa de les institucions de buidar els carrers a les 3 de la matinada *manu militari* va acabar resultant que creava més problemes dels que resolia, idurant les dues nits que es va intentar es van viure forts disturbis pels carrers de Gràcia. Aquests fets van generar un gran descontentament entre el veïnat, i la Federació de Carrers, la Comissió Popular de Festes i l'Assemblea de Festes Alternatives (entitats que organitzen el conjunt de les festes) van convocar una roda de premsa conjunta en què denunciaven l'explosiva situació que s'havia creat.

Finalment, la *solució* de l'Ajuntament va ser més curiosa que efectiva: va decidir omplir els carrers i les places de policia (centenars d'antiavalots de la Guàrdia Urbana, Policia Nacional i Mossos d'Esquadra), però amb l'ordre de no intentar aturar la festa, que va continuar totes les nits fins a altes hores de la matinada sota l'avorrida mirada dels agents.

Les Festes Alternatives van poder celebrar-se en un solar de Torrent de l'Olla ocupat amb aquesta finalitat durant quatre dies.

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de La Burxa volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Vall Fosca Mountain Resort

[Construcció d'unes pistes d'esquí i d'una macrourbanització a la Vall Fosca]

SUSANNA CASTELLS ▪ **VALL FOSCA**

Encaix Territorial

La Vall Fosca està situada a la part més alta del Pallars Jussà, rodejada de muntanyes de vora tres mil metres d'alçada i amb el riu Flamicell que hi discorre de nord a sud al llarg de 19 quilòmetres. El municipi de la Torre de Cabdella, a la Vall Fosca, té una superfície de 165,96 km^2 i la població total és de 727 habitants empadronats (només 350 hi viuen els 365 dies de l'any) distribuïts en 19 nuclis.

El complex Vallfosca Mountain Resort

El complex estarà format per un domini esquiable a cota 2.000 de 1.222 hectàrees (ampliable a 3.400) i amb capacitat per a 4.500 esquiadors (ampliable a 7.800), i compta amb totes les infraestructures necessàries per a la pràctica de l'esquí en els 40 quilòmetres de pistes projectades. El domini esquiable comprèn la vall de Filià, la de Rus i la de Llevata, fet que permet la unió amb Boí Taüll Resort.

La macrourbanització al Pla d'Espui a cota 1.300 inclou una zona urbanitzable d'unes 40 ha amb dos sectors de sòl apte per a urbanitzar, una zona de sòl urbà i un de sòl no urbanitzable per al camp de golf. L'empresa promotora proposa la urbanització d'un nucli de més de 7.000 llits (desenvolupada en dues fases; la primera, ja aprovada, és de 5.132 llits), distribuïts amb una relació de 65 % de places hoteleres per 35 % d'habitatge. Un telecabina de la cota 1.300 a la 2.000 enllaçarà la macrourbanització amb el domini esquiable.

Es tracta, doncs, d'un desenvolupament residencial i hoteler amb pistes d'esquí, camp de golf i tots els components ja coneguts en aquest tipus d'operacions: sala de convencions i congressos, aparcament, zona comercial, zona lúdica esportiva, pista de gel, *bowling*, discoteca i zona de restauració.

El desenvolupament d'aquest complex el duu a terme l'empresa Vallfosca Interllacs SA, que, ben diferent del que podria ser una *denominació d'origen*, pertany al grup empresarial Nova Corporació Immobiliària TR, fundada l'any 1980. Darrerament, però, sembla que el grup immobiliari gallec Fadesa està molt a prop de fer-se amb la majoria de les accions d'aquesta futura estació d'esquí.

El principal actiu d'aquest *Mountain Resort* és el camp de neu de Filià, que entrarà en competència amb els del Pallars Sobirà i l'Alta Ribagorça, els quals actualment estan en una clara situació de crisi o subsisteixen amb el suport financer de l'Administració.

El projecte està aprovat des del juliol de 2001 però de moment només s'ha iniciat l'execució del camp de golf a les immediacions del nucli d'Espui, on s'han començat a construir un centenar d'apartaments que estan justament en sol urbà i per tant no estan supeditats a l'obligació, per part dels promotors, de construir l'estació d'esquí.

Desequilibris que genera

A manca d'una planificació estratègica que aposti pel desenvolupament econòmic amb base a la reestructuració del sector agrícola i ramader i de l'establiment d'una base industrial vinculada; així com de la potenciació dels sectors productius i de serveis en conjunt, sorgeixen projectes com el de Vallfosca Interllacs que no fan altra cosa que traslladar el model Costa Brava a la serralada pirinenca.

La macrourbanització multiplica per 10 la població actual del municipi i per 100 la població del nucli d'Espui. El projecte proposa un creixement totalment fora d'escala, incompatible amb la microescala del lloc i que comporta inevitablement una sobreexplotació dels recursos locals, genera grans fluxos de circulació de caràcter puntual, provoca un augment convulsiu dels preus del sòl i de l'habitatge a la resta del municipi, i la marcada estacionalitat implica l'aparició d'un gran nombre d'habitatges deshabitats. Els efectes col·laterals són molt importants: es generen expectatives al territori que comença a veure el sòl com a única font d'ingressos atès que l'ocupació del sòl causada pel sector immobiliari genera plusvàlues molt ràpides.

Vista de l'estat de les obres a Espui el 23 de setembre. VALL FOSCA ACTIVA

Els projectes d'aquest tipus es generen a partir de capital extern i el seu objectiu no és mai el benefici per a la zona sinó el benefici per als inversors. Un projecte d'aquestes característiques genera molt pocs llocs de treball qualificat que són, a més, llocs de treball temporals. La població del lloc no creix i ni tant sols s'estabilitza, tot i que creixi, en ocasions, el padró.

Repercussió en el medi

El domini esquiable de Filià limita al nord amb el Parc Nacional d'Aigüestortes i es desenvolupa en part en una zona PEIN (zona d'especial interès natural), una de les àrees amb més biodiversitat dels Pirineus que s'està demanant que s'inclogui en el Projecte Xarxa Natura 2000.

L'impacte de la macrourbanització al Pla d'Espui també és molt gran perquè té una dimensió absolutament desmesurada i comporta una disminució immediata de l'espai agrari i ramader, amb la conseqüent pèrdua de pagesos.

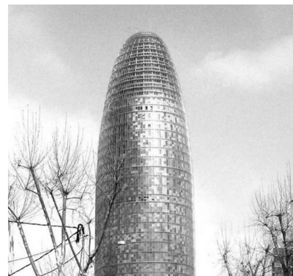
Què necessita la comarca?

- La comarca necessita llocs de treball permanents i habitatge assequible a l'abast de la gent que viu a la vall i per a la que hi vol venir a viure tots els dies de l'any.
- Els serveis i infraestructures corresponents amb accés fàcil a les noves tecnologies, com una eina més per ajudar a diversificar l'economia i fixar població al territori.
- Creixement urbanístic equilibrat i seguint l'estructura existent on els carrers i les places noves formin part del conjunt dels pobles.
-I el turisme? El turisme potencia el benestar social sempre que s'integri amb altres sectors econòmics: el sector agroramader (l'agroecologia), el sector industrial (indústria artesanal) i el de serveis.

La Vall Fosca necessita una proposta turística integral i diversificada basada en el que s'anomena ara ecoturisme, turisme rural difós i turisme cultural. La proposta, doncs, ha d'incloure rutes de senderisme, alta muntanya, esquí de travessa, turisme vinculat a la ramaderia extensiva que hi ha a la zona, patrimoni, etcètera, i que potenciï a més el turisme industrial relacionat amb les explotacions hidroelèctriques com a fet especialment diferencial de la Vall Fosca.

Vall Fosca Activa, Pallars Jussà. Plataforma de debat, opinió i denúncia constituïda per veïns i veïnes del municipi de la Torre de Cabdella i d'altres municipis de l'entorn.

... A EDIFICIS D'IL·LUMINATS

El capitalisme ja té un nou símbol a Barcelona: el supositori Agbar.

Judici penal per a l'acció de la Vuelta

El dimecres 7 al matí es van presentar als jutjats d'Olot els dos joves que el dilluns van intentar tallar la Vuelta a Espanya 2005 i van fer que aquesta es veiés obligada a desviar-se de la ruta oficial i passar, així, pel centre de la ciutat d'Olot. El que havia de ser un judici de faltes per desordres públics s'ha convertit en una diligència penal després que es desestimessin les acusacions de desobediència i resistència a l'autoritat, i el fiscal demanés que aquests joves siguin jutjats per la via penal, fet que ha aturat el procés a l'espera de la resolució del jutge, que es preveu que sigui la setmana vinent.

Mor un veí de les Corts a mans dels Mossos

La matinada del 8 de setembre, un veí de les Corts de 32 anys va morir a l'Hospital de Sant Pau, minuts després d'haver estat immobilitzat i detingut pels Mossos d'Esquadra. Després de la detenció , va començar el forcejament en què els agents van demanar reforços i una ambulància. Quan aquesta va arribar, el detingut es trobava esposat i sense coneixement. El van traslladar a l'Hospital de Sant Pau, on va morir. Responsables dels Mossos van assenyalar que l'actuació dels agents havia estat correcta, tot i que un jutjat de Barcelona ha obert una investigació per determinar-ne les causes.

MARC

Teresa Giménez, Lluïsa Puigardeu i Àngels Feliu

Iniciadores de l'Escola Barrufet

"Mai es va negar l'entrada de cap alumne per motius econòmics"

Aquest 11 de setembre passat, l'Escola Barrufet ha fet 37 anys que roman oberta al nostre barri. Entrevistem les tres iniciadores d'aquesta escola per tal de fer un petit repàs a la història del centre i conseqüentment, de la seva vida. Indubtablement, l'Escola Barrufet és una part importantíssima de la seva vida. El juny passat es van jubilar, però encara parlen de l'escola, l'ensenyament, el barri i el país amb la mateixa il·lusió del primer dia que van obrir el col·legi. Són un equip i tenen les coses molt clares.

JOU · **SANTS**

Com us vau conèixer?
Érem amigues des de feia molt de temps. Ens vam conèixer al SOS (Servei d'Orientació Social) que estava situat on ara hi ha el Centre Social. El portava un capellà i un grup de noies amb una voluntat de canvi i de fer coses per millorar el seu entorn social, cultura,etcètera. També freqüentàvem la parròquia de Sant Medir. Una de les coses que vàrem fer al SOS va ser posar en funcionament un agrupament escolta vinculat a la Germanor de Noies Guies.

L'agrupament ens posà en contacte amb persones diverses del país, com ara Josep Dalmau, Salvador Cardús, Carme Aymerich, Oriol Martorell, Núria Albó, Francesc Boix, Josep Canals, Francesc Malgosa... Vam conèixer un seguit de gent que estimava el país, tenia inquietuds i les idees molt clares. Tot això ens féu créixer.

Per què vau decidir muntar una escola?
Arran de l'agrupament, vam veure que l'educació a casa nostra era molt dictatorial, no es donava cap coneixement del país ni de la cultura ni de la llengua. Eren escoles molt quadrades, els nens i nenes no eren protagonistes de l'educació. Eren més importants els llibres de text i tota la ideologia que des d'aquests es transmetia que l'educació. Els infants venien al cau amb moltes mancances. Vam poder constatar la necessitat de fer un ensenyament més actiu i obert i per això, l'11 de setembre de l'any 1968 va començar a caminar l'Escola Barrufet. Començà amb un parvulari de 2 a 6 anys. El primer any, entraren 35 infants.

L'escola neix en un dia important. És atzar?
Sí. L'escola havia d'obrir una setmana abans, però les obres d'adequació no estaven acabades i casualment vam iniciar el nostre primer curs aquest dia.

Com feu possible aquest somni?
Legalment, vam aprofitar els buits que sempre es troben en les lleis. Econòmicament les nostres famílies ens van deixar 100.000 pessetes i nosaltres vam demanar un crèdit per 100.000 més. Al paleta que va remodelar els baixos de Vallespir, 79, on neix l'Escola Barrufet, se'l pagà a terminis. Les seves filles van ser les primeres alumnes del centre.

Des del primer dia tot el material pedagògic que fèiem servir, les sortides i excursions, formaven part d'un pressupost que servia de base per establir una quota, que era orientativa; cada família fixava l'import que volia aportar d'acord amb el seu nivell econòmic i social.

Les quotes sempre van funcionar igual?
No. Els pares i mares es van radicalitzar, sentien que no tothom era honrat, que les mestres no podíem cobrar. I es decidí que les quotes fossin fixes per a tothom, però mai es va negar l'entrada de cap alumne per motius econòmics.

Quins són els pilars bàsics de l'escola?
Estàvem en els moviments de mestres de Coordinació Escolar, llegíem molta pedagogia, llibres de la Maria Montessori, Decroly, Freinet, de l'escola activa del temps de la república i així, poc a poc, vam trobar la nostra manera de fer. Volíem una escola laica, coeducativa, activa, al servei del país i amb afany que fos pública. Però en aquells moments mai l'imaginàrem integrada a l'escola pública estatal.

Mai va ser un problema fer l'ensenyament en català?
En general, no. Sempre ens hem trobat gent molt maca però va haver-hi un moment que molts pares i mares els va agafar por que els seus fills i filles no tinguessin accés als estudis superiors, dificultats en el món del treball… i van decidir marxar.

Utilitzàveu llibres de text?
No. Tots els llibres de text d'aquella època eren escrits en castellà, basats en un ensenyament molt memorístic, poc fiables, transmissors d'una ideologia que no compartíem i, com hem dit abans, havíem optat per un model d'escola molt determinat. Els primers llibres que vam fer servir van ser uns de matemàtica de la Nicole Picard que durant l'estiu traduíem, els picàvem a màquina, els retallàvem i els enganxàvem al lloc corresponent. Així, cada infant tenia el seu llibre en català.

Per tant, treballar a l'escola era com militar a l'escola, no?
I tant! Estàvem acostumades a la clandestinitat i fèiem servir moltes de les seves tècniques: la vietnamita, el ciclostil i la coca (impremta de glicerina).

Quan comenceu a fer primària?
Al cap de 2 anys, ja que a alguns nens i nenes que van entrar l'any 1968 ja els tocava entrar a primària i les famílies ens van animar i empènyer a seguir endavant. Parlem del moment en què l'escola ha de decidir si es fa pública o no. Van ser moments durs. No tothom ho veia clar, hi havia molta por i dubtes, tant per part de la cooperativa de mestres com de les famílies. Ha estat dur, però positiu.

Esteu contentes amb l'escola pública que heu aconseguit?
Les coses sempre podrien ser millors, però és molt gratificant veure que l'esforç i la tenacitat de molts anys de tot l'equip de la cooperativa de mestres i el suport constant de totes les famílies que han passat al llarg dels anys, han fet possible l'actual Barrufet, una escola pública que continua lluitant i treballant per anar endavant.

ENGANXINES POLITICOSOCIALS

Antifeixisme

EL SILENCI ÉS COMPLICITAT
ATUREM EL FEIXISME

MANIFESTACIÓ
Divendres 7 Maig
Portal de l'Àngel 19,30 h.
PLATAFORMA ANTIFEIXISTA

acabar amb el feixisme depèn de tu!
dijous 12 octubre
Activitats: ·correfoc· ·tallers· ·màgia· ·videos· ·debats· ·teatre·
Cotxeres de Sants
Pl. de Sants (L1 i V) Bus: 57, 56, 53, 52
concert amb: Monstruación / Color Humano +turba2 / La Thorpe Brass
(entrada lliure)
Plataforma Anti-Feixista

LLUITEM PER LA LLIBERTAT
DESTRUÏM EL FEIXISME

MANIFESTACIÓ ANTIFEIXISTA
12-Oct-1999 Pça. de Sants 11.30 h
PLATAFORMA ANTIFEIXISTA

12 d'octubre del 2000
HISPANITAT ÉS GENOCIDI
ESPANYOLISME ÉS FEIXISME!
participa en les mobilitzacions antifeixistes! endavant

ACTIVITATS

Festa Major d'Hostafrancs
Del 30 de setembre al 9 d'octubre

Correllengua 2005
Dissabte 15 d'octubre

A la Pl. Bonet i Muixí:
12 h. Actuació del grup de danses tradicionals panjabi L'Índia.
13 h. Actuació del grup de grallers Gratallers.
14.15 h. Dinar popular, amenitzat per Josep M. Cantimplora i la seva orquestra Cloratita.
18.00 h. Sortida de la cercavila amb la Flama de la Llengua. amb geganters, castellers, grallers, tabalers,etcètera.
19.30 h. Parlament i lectura del manifest del Correllengua, a càrrec d'una parella lingüística del projecte Parlem.
19.45 h. Xocolata amb melindros
20.00 h. Concert de rock català Ens la veiem.

Al parc de l'Espanya Industrial:
16 a 18 h. Jocs, tallers i tradicions dels Països Catalans, a càrrec de diferents esplais i agrupaments del barri.
18.15 h. Cercavila.
12 h. Actuació catellera a la plaça Bonet i Muixí.
17 h. Espectacles diversos a les Cotxeres.

Diada dels Castellers de Sants
Dissabte 16 d'octubre

12 h. Actuació castellera a la plaça Boneti Muixí.
17 h. Espectacles diversos a les Cotxeres.

ADRECES

Can Vies
c/ Jocs Florals, 42

Centre Social de Sants
c/ Olzinelles, 30

Casal Independentista
c/ Premià, 31

Espai Obert
c/ Violant d'Hongria, 71